

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **P. L.** , st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS H., Na K. 5, H.-D. S., zastoupeného JUDr. Jarmilou Lipnickou Pešlovou, advokátkou se sídlem Přívozká 10, Ostrava 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011 č.j. OAM-39/LE-PA03-PA03-2011, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. **Odměna advokátky** JUDr. Jarmily Lipnické Pešlové **se určuje částkou 7.200,- Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 2.3.2011 č.j. OAM-39/LE-PA03-PA03-2011 žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný za objasněno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve snaze zlegalizovat si po zadržení pobyt v České republice, přičemž z vlasti odešel naposledy v roce 2008 za prací. V případě návratu do země původu se obává potíží, dle jeho názoru souvisejících s tím, že v předvolební kampani začátkem roku 2008 za úplaty roznášel letáky na podporu strany Julie Tymošenkové „Naše Ukrajina“ a hanobil tak jejího konkurenta současného prezidenta Viktora Janukovyče. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl skutečnosti a zjištění se závěrem, že žalobce nesplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 zákona o azylu. Stejně tak i pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona a žalobcovu žádost zamítl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, jelikož žalobce v průběhu řízení neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu zcela nepřezkoumatelným obecným způsobem a po výzvě k odstranění vad své žaloby vytýkal žalovanému, že si neopatřil o zprávy o stavu lidských práv v zemi jeho původu v rozsahu dostatečném pro posouzení naplnění předpokladů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Žalobce odkázal na obsah protokol o pohovoru, který s ním byl proveden v rámci správního řízení, a ze kterého vyplývá, že jej pronásledují státní orgány Ukrajiny. K tomu dodal, že již v minulosti se jej snažili ukrajinské státní orgány umístit do vazby a v této souvislosti poukázal na nevyhovující a otřesné podmínky v těchto zařízeních, což dle něj naplňuje zákonné podmínky ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 17.5.2011 uvedl, že vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení, ze kterých dovodil, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany ve snaze zlegalizovat si po svém zadržení pobyt v České republice. Žalovaný opakoval, že žalobce přijel do České republiky v březnu 2008 s platným cestovním dokladem a vízem za prací. Žalobce výslovně prohlásil, že nebyl na Ukrajině nikým diskriminován ani pronásledován. Své nynější obavy spojuje s tím, že počátkem roku 2008 se za úplaty aktivně podílel na distribuci letáků na podporu strany „Naše Ukrajina“ Julie Tymošenkové. Své obavy žalobce blíže nevysvětlil, pouze si jen myslí, že by místní policejní orgány mohly po něm zodpovídat se z této předvolební činnosti a domnívá se, že ohledně této činnosti mu hrozí újma v podobě uvěznění. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2.3.2011 č.j. OAM-39/LE-PA03-PA03-2011 a připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl.

zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Žaloba žalobce není důvodná.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti sepsané formou pohovoru dne 22.2.2011 uvedl, že svou vlast opustil v březnu 2008 a odjel natrvalo do ČR za prací. Do té doby od roku 1999 jezdil za prací na Slovensko a poté vždy asi na dva až tři měsíce do ČR. Naposledy po příjezdu do ČR v březnu 2008 zde již zůstal a poté měl strach z návratu. Kolem voleb v roce 2008 za peníze roznášel letáky na podporu strany Julie Tymošenkové „Naše Ukrajina“ a pro tuto skutečnost se obává, že by mohl být pronásledován. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že se bojí návratu domů, jelikož může být pronásledován z důvodu agitace proti straně prezidenta. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 22.2.2011 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti jako výše uvedené. Nad rámec dodal, že o mezinárodní ochranu v České republice žádá až nyní, protože zde měl do té doby legální pobyt. Nic mu nebránilo v tom, aby požádal o mezinárodní ochranu již dříve. Opakoval, že v případě návratu by mohl být uvězněn za roznášení letáků začátkem roku 2008 proti současnému prezidentu Janukovyčovi.

Při jednání krajského soudu pak žalobce dodal, že obava související s jeho aktivitou v předvolební kampani pramení z toho, že byl předvolán na policii, co bylo důvodem tohoto předvolání neví. Kromě žalobce roznášeli letáky ještě další dva lidé, které znal ze sousedství a uvedl jejich jména a příjmení. Také oni tuto činnost prováděli za odměnu. K dotazu, zda někdo z těchto roznášečů letáků byl trestně stíhán, odpověděl žalobce, že právě tito dva lidé, ovšem nebyl schopen odpovědět na otázku, k jakému trestu byli odsouzeni a to, že vůbec byli stíháni ví, pouze z telefonických rozhovorů se svými rodiči. Od nich také ví to, že zmínění dva lidé žádný trest nenastoupili, protože je vůbec nenašli a teprve až v roce 2010 byli odsouzeni. Který soud či jiný státní orgán tyto dva stíhal, nebyl žalobce schopen uvést. Žalobce k tomu dodal, že oni dva byli předvoláni na policii, která je držela tenkrát kvůli roznášení letáků, zda a kým byli vzati do vazby mu známo není. Co se tehdy s nimi dělo dál také neví. Kontakt s těmito lidmi měl naposledy, když odcházel z Ukrajiny do České republiky a veškeré informace ví od rodičů.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst.1 z. č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu,

jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu v platném znění.

V daném případě z obsahu správního spisu, tj. ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z jeho písemného prohlášení o důvodech této žádosti, jakož i z protokolu o provedeném pohovoru k důvodům jeho žádosti vyplývá zcela jednoznačně, že žalobce opakovaně uváděl jako důvod roznášení předvolebních letáků v rámci předvolební kampaně strany Julie Tymošenkové „Naše Ukrajina“. Z této skutečnosti žalobce dovozuje, že za tuto agitaci a propagandu v průběhu voleb v roce 2008 by mu v případě návratu do země původu hrozilo uvěznění. Tuto obavu žalobce v žalobě opíral o tvrzení, že v minulosti se jej snažili ukrajinské státní orgány umístit do vazby, což ovšem blíže nijak nevysvětlil, naopak pouze uvedl, že před odchodem z vlasti obdržel od policie předvolání. Nevěděl však z jakého důvodu, pouze se domníval, že je to spojeno s jeho aktivitami v předvolební kampani. V řízení vyšlo navíc najevo, že žalobce roznášení letáků prováděl za odměnu, stejně tak jako další dva lidé, které znal se sousedství. Svě obavy dále dovozoval z toho, že tito dva lidé měli být odsouzeni dva roky po konání voleb, ovšem žalobce v tomto směru nebyl schopen uvést, jaký trest jim byl udělen, kterým soudem či jiným státním orgánem byli postiženi a ví jen, že se tomuto trestu vyhýbali. Navíc tyto informace získal zprostředkovaně od svých rodičů telefonickým rozhovorem. Tvrzení žalobce proto nelze brát jako věrohodné a jeho odsouzení a případné uvěznění v případě návratu na Ukrajinu je nutno hodnotit jako hypotetické. Podstatné také je to, že takovou hypotézu rozhodně nelze dovodit z informací dostupných o zemi původu žalobce Ukrajině. Jestliže žalobce vytýká žalovanému, že si neopatřil zprávy o zemi původu „zaměřené pro futuro“, a že opomněl opatřit potřebné skutečnosti ohledně faktického přístupu k efektivní a účinné obraně právního řádu země původu, pak tuto žalobní námitku nepovažuje soud za důvodnou. Žalovaný při svém rozhodování totiž vycházel z řady informací o Ukrajině, které uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí a které jsou součástí správního spisu. Z nich je podstatné, že i přes mnohé problémy, které existují v oblasti dodržování lidských práv, je pojmána Ukrajina jako demokratická země a ukrajinským občanům nehrozí diskriminace či pronásledování z důvodu jejich názoru či vyjádření nesouhlasu s politickým režimem. Z informací poskytnutých zastupitelským úřadem se sídlem v Kyjevě pak vyplynulo jednoznačně, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Stejně tak takové osoby nejsou vystaveny znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů. Na podporu těchto poznatků žalovaný při jednání krajského soudu doložil i nejaktuálnější informace, a to Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 113285/2012 – LPTP ze dne 19.9.2012 pojednávající mimo jiné o možnosti podání stížnosti proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci a o možnosti podání stížnosti na nečinnost státních orgánů. Současně žalovaný předložil zprávy o dodržování lidských práv za rok 2011 MZ USA ze dne 25.5.2012. V žádné z uvedených zpráv nelze potvrdit domněnku, resp. tvrzení žalobce o tom, že mu hrozí stíhání za jeho angažovanost v předvolební kampani v prezidentských volbách v roce 2008. Naopak, jak vyplynulo z pohovorů provedených s žalobcem v rámci správního

řízení, vedly jej k opuštění Ukrajiny a k odchodu do České republiky důvody ekonomické, když zde přicestoval s platným cestovním dokladem a vízem za prací. Uváděné obavy žalobce proto není možno podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 zákona o azylu, jakožto důvody pro které lze udělit mezinárodní ochranu, ani pod důvody pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a téhož zákona. Ke stejnému závěru dospěl i žalovaný ve svém rozhodnutí, když hodnotil žalobcem uváděné obavy a důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a jeho žádost proto podle shora citovaného ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) citovaného zákona zamítl.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Ustanovené právní zástupkyni žalobce byla přiznána odměna ve výši 7.200,- Kč za zastupování žalobce v rozsahu tří úkonů právní pomoci po 2.100,- Kč a tří režijních paušálů po 300,- Kč v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění.

České republice nebylo přiznáno právo náhrady nákladů řízení, které vznikly na tlumočném a které podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 7. ledna 2013

**Samosoudce:
JUDr. Petr Indráček**